

Η Διεύθυνσις της «Ελευθερίας» προσαγορεύει σήμερα τον συνδρομητή της μετὰ γλυκύτατον και κοσμοσωτήριον

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΗΡΩΩΝ ΠΑΣΧΑ

«Στὸν μέγαν Μητροπολίτην Ἰωαννίνων κύρ. Σπυρίδωνα».

Ὁ Ἀγγερινὸς τῆς Μεγάλης Πασχῆς χαίρει μετὰ τὰς χρυσὰς ἀχτίδες τοῦ ἀπ' αὐτῶν σταυρωμένου βουνὰ τὰ φλόμπουρα τῆς Κλεφτουριάς, τοὺς Κατσαντώντας, σαράντα παλληκάρια, ἕνα καὶ ἕνα, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοὺς, τὸν ἀντρεῖον τῶν ἀντρεῖων, Κατσαντώνη, σαράντα ἕναν. Εἴταν μαζὺ τοὺς οἱ ἐνδοξότεροι Κλέφτες: ὁ Χασιώτης καὶ ὁ Λεπενιώτης, ἡ ἀδελφὴ τοῦ, ὁ Βλαχόπουλος ὁ Τσιόγκας, ὁ Καραϊσκάκης, μικρὸς — μικρὸς στὴν ἡλικίαν, καὶ ἄλλοι ὀνομαστοὶ τουρκοφάγοι.

Ἐρχονταν ἀπὸ τὰ χειμαδιὰ τῆς Δάμαρης καὶ πῆγαιναν ἴσα στὸ Μοναστήρι τοῦ Κουγγιού, ὅπου τὸ εἶχαν τάμμα νὰ κοινηθῶσιν καὶ νὰ κάνουν Μεγάλη Πασκαλιὰ μετὶν ἄλλων ἀντρεῖων τῶν ἀντρεῖων, τὸν Ἡγούμενον τοῦ Κουγγιού, τὸν Σαμουήλ, τὸν λεγόμενον Καπετὰν Καλόγερον, καὶ ἄπ' ἐκεῖ νὰ τραβήξουν γιὰ τ' ἀνοιξιὰτικα λημέρια τοὺς, ἀπάνω στ' ἀγρούρανα τοῦ Πίνδου καὶ τῶν Ἀγραφῶν.

Πῆγαινε ἡ Φυστανέλλα τῆς Ἐλευθερίας ν' ἀσπασθῇ τὸ Ράσο τῆς Θεοσεκίας καὶ ὁ Ἀητὸς τοῦ Πίνδου ν' ἀνταμώσῃ τὸ Δειοντάρι τοῦ Σουλίου.

Αὐτοὶ οἱ δύο μεγάλοι πρόμαχοι τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ζηλεύονταν ἀνταμωσάξω τοὺς καὶ φθονοῦσαν. Ὁ ἕνας τὰ ἡρώϊα κατορθώματα τοῦ ἄλλου τοῦ.

Μποροῦσε νὰ εἰπῇ κανεὶς οὐα, κατὰ βάθος, αὐτοὶ οἱ δύο γίγαντες τῆς ἑλληνικῆς ἀντρείας εἶταν ἀγαπημένοι ἔχτροι, ἢ μισημένοι φίλοι, ἀλλὰ στὰ μάτια τοῦ Κόσμου φαίνονταν φίλοι.

— «Ντούγγ' Ντούγγ' Ντούγγ'» βρόντηξε ἀπ' ἔξω ἡ μεγάλη θύρὲ τοῦ ἐνδόξου Μοναστηρίου.

— Ποιὸς χτυπάει;

— Ρώτησε ἀπὸ μέσα μιὰ βαρειάφω-

νή.

— Ἐμεῖς, οἱ Κατσαντώνται!

Ἀπολογήθηκε ἄλλη φωνὴ ἀπ' ἔξω.

— Τὸ σύνθημα!

Εἶπε ἡ φωνὴ ἀπὸ μέσα σιγὰ καὶ ἄλλη φωνὴ ἀπ' ἔξω ἀπολογήθηκε πάλι σιγὰ:

— «Κωνσταντῖνος τὴν ἔχπρε, Κωνσταντῖνος τὴν ἔχπρε καὶ Κωνσταντῖνος θά τὴν πάρῃ!»

«Γούσουσου!» Ἄνοιξε ἀμέσως διὰ πλατὰ ἡ θύρα τοῦ Μοναστηρίου καὶ μῆλκαν μέσα οἱ Ἡμίθεοι καὶ οἱ Ὑποφῆτες τῆς Μεγάλης Ἰδέας, καὶ τράφηξαν ἴσα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ λαίτουργοῦσε. Σαρωμάθησαν ὅλοι μισοσταὶ στὸν νάρθηκα καὶ μῆλκαν ταπεινὰ ταπεινὰ τ' ἀνήμερα καὶ ἀνυπόταχτα θηρία τοῦ Πέλεμον, σὺν κυράδες πρωτοβδόμαδες καὶ πρωτοστέφανες, προσκύνουν τὴν Ἁγία τὴν Ἁγία, ἀκούσαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» μεταλαβάν, πῆραν ἀντίδωρο ἀπὸ τὸ τουρκοφόνο χερί τοῦ ὑπερρωτοῦ τοῦ Γουμένου, καὶ ὕστερα βγήκαν ἀπὸ τὴν ἔκκλησιάν καὶ φέρεσαν πάλι τ' ἀρματιά τοὺς.

Ἀμέσως βγήκε καὶ ὁ Γούμενος καὶ ἔξω στὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου οἱ δύο μεγάλοι πρόδρομοι τῆς ἐθνικῆς μας παλινγενεΐας ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν σταυρωτὰ, καὶ μῆλκαν ἴσα στὸ δοξάτο, ὅπου εἶταν στρωμένο ἕνα μεγάλο στενομάκρο τραπέζι μετὰ τέσσαρα — πέντε ἀρνιά ψημένα καὶ καμμάτια ἑκατοστὴ κόκκινα αὐγὰ σκορπισμένα ἀπὸ τὴν μιὰ τὴν ἄκρην τοῦ τραπέζιου ὡς τὴν ἄλλην.

Στὸ στογὺλὸ κεφαλοτράπεζο κάθισαν πλάγ' — πλάγ' οἱ δύο ἀντρεῖοι τῶν ἀντρεῖων: Ὁ Δόξα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Δόξα τῆς Κλεφτουριάς, δεξιὰ οἱ ἄλλοι καλόγεροι τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἱεροβὰ οἱ Κλέφτες.

Ἐξοχο καὶ μεγαλόπρεπο συμπλεγμα Σταυροῦ καὶ Σταυροῦ, Ράσου καὶ Φου-

σανέλλας, Θεοσεκίας καὶ Πατρίδας.

Ὁ Γούμενος εὐλόγησε τὸ τραπέζι, λέγοντας: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶνιν χαρισάμενος» καὶ παίρνοντας ἕνα κόκκινο αὐγὸ, εἰσεπὸν Κατσαντώνη:

— Χριστὸς Ἀνέστη! Καπετὰν Ἀντώνη, καὶ τοῦ χρόνου στὴν Πόλιν καὶ στὴν Ἀγίαν Σοφίαν νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεός!

— Ἀληθῶς ἀνέστη! Καπετὰν Γούμενε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ

Ἀπάντησε καὶ ὁ Κατσαντώνης, παίρνοντας καὶ αὐτὸς ἕνα κόκκινο αὐγὸ, καὶ στησιγγιμὴ πῆραν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ ἕνα κόκκινο αὐγὸ καὶ αὐτοὶ.

Ὁ Γούμενος εἶπε στὸν Κατσαντώνη:

— Κράτα κάτω τ' αὐγὸ νὰ χτυπήσω.

— Κράτα το ἐξὸν κάτω νὰ χτυπήσω ἔγω.

Τοῦ ἀπήντησε ὁ Κατσαντώνης.

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ ἀγριονεύτηκαν.

— Ἐγὼ θὰ τσουγκρήσω πρῶτος! (εἶπε ὁ Γούμενος) γιατί εἶμαι ἱερωμένος καὶ πλεὶς ἡλικιωμένος.

— Ὅχι (ἀντεῖπε ὁ Κατσαντώνης) θὰ τσουγκρήσω ἐγὼ πρῶτος, γιατί εἶμαι ἀρχηγὸς ὅλης τῆς Κλεφτουριάς!

— Πρῶτεύει πάντα ἡ Ἐκκλησία καὶ μ' αὐτὴν καὶ οἱ λειτουργοὶ τῆς καὶ ὁ Γούμενος (ἀντεῖπε).

— Μόνον ὅταν φορᾷς τὸ πετραχίμι, εἶσαι ἀνώτερος μου! (ἔντελλε πάλι ὁ Κατσαντώνης).

Ὁ περήφανος Γούμενος τοῦ Κουγγιού καὶ ὁ ἀλύγιστος ἀρχηγὸς τῆς Κλεφτουριάς ἀνέστησαν. Φοβὰ καὶ μισοῦν πλῆγ' πλῆγ'. Τὰ μάτια τοὺς πετροῦσαν ἀστραπές. Περιμένονταν νὰ σ' ἀσπῇ ὁ ἀστροπέλεξας.

Σ' αὐτὴν τρομερὴν στιγμὴν ἀπάνω, πετάχτηκε, σὺν μολύβι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νταυρεκίου, ὁ Λεπενιώτης καὶ μῆλκε ἀνάμεσα τοὺς.

— Στάθιτε! (βρυάχτηκε) καὶ οἱ δύο σας ἔχετε δίκιο. Οὔτε ὁ Γούμενος τοῦ

Κουγγιού, οὔτε ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κλεφτουριάς πρέπει νὰ πέσῃ κάτω! Νὰ τσουγκρήσετε στὰ ἴσα! καὶ ὅχι ἀπὸ πᾶν πρὸς τὰ κάτω. Ἐστὶ τσουγκροῦν οἱ ἴσοι!

Τὸ μαῦρο σύνεφα, ποῖνε καθήσει βαρὺ καὶ ἄγριο ἀνάμεσα τοὺς, σκορπίστηκε στὴν πνοὴ τῆς εὐφροσύνης τοῦ Λεπενιώτη, καὶ οἱ δύο ψηλότερες κορυφές τοῦ ἀγωνιζομένου Ἑλληνισμοῦ τσουγκρήσαν δοιζόντια τὰ κόκκινα τ' αὐγὰ καὶ σὺν νῆνοισθαν καὶ αὐτὰ τὴν μεγάλη φιλοτιμίαν τῶν δύο Ἀρχηγῶν, ἔσπασαν καὶ τὰ δύο μαζὶ!

— Χριστὸς ἀνέστη καὶ στὴν Πόλιν

Φώναξαν οἱ Κλέφτες μετὰ χαρὰ.

— Ἀληθῶς ἀνέστη καὶ στὴν Ἀγίαν Σοφίαν!

Ἀπάντησαν καὶ οἱ Καλόγεροι καὶ ἔγαιναν ἕνα γενικὸ τσουγκροῦμα αὐγῶν στὸ τραπέζι, ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην, καὶ μετὰ μεγάλη χαρὰ ἀδελφώσανε πάλι Καλόγερους καὶ Κλέφτες.

Τὸ ταυτόχρονο σάσισμα τῶν αὐγῶν τοῦ Γουμένου καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ θεωρήθηκε καὶ ἀπὸ τοὺς Κλέφτες καὶ ἀπὸ τοὺς Καλόγερους, ποὺ παρακολούθουν μετὰ καρδιοχτύπι τὴν ἐξίδα τῶν δύο μεγάλων ἡρώων, ὡς θεϊκὸ σημεῖο, ὅπως δὲν εἶταν κατώτερος ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ φώναξαν:

— Νὰ ζήσετε καὶ οἱ δύο ἀνίκητοι

γιὰ τὴν λευθερίαν τοῦ Γένους μας!

Τότε οἱ δύο πανένδοξοι ἀντίζηλοι ἔσκησαν τὰ κεφάλια, ἀνοιξαν μετανοημένοι τὴν ἀγκαλιὰ τοὺς καὶ σφιχταμώστηκαν, κλαίοντες, ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπείρη ἀγάπης.

Ὁ Κατσαντώνης ἀσπάζεται μετὰ σεβασμὸν τὸ δεξιὸ χερί τοῦ Σαμουήλ καὶ ὁ Σαμουήλης φιλεῖ γλυκὰ στὸ μέτωπον τὸν Κατσαντώνη καὶ ἀπὸ τότε ὁ Κατσαντώνης ὠνόμαζε πατέρα τὸν Σαμουήλ, καὶ ὁ Σαμουήλης ὠνόμαζε παῖδι τοῦ τὸν Κατσαντώνη!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΑΝΑΝΗΨΙΣ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἡ Ἡπειρος, ἡ βενιζελολάτρη Ἡπειρος, ἄρχισε ν' ἀνανήψῃ ἐκ τῆς βενιζελικής μέθης. Ὁ τρεῖς μῆνες Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορίου καὶ Συλλόγου Ἰωαννίνων καὶ Πρόεδρος τοῦ προχθεσινῶν πανδήμου Συλλαλητηρίου εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς νέας πολιτικῆς ζωῆς ἐν Ἡπείρῳ. Γνωρίζαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ συμπράξαντες κατὰ τὸ προχθεσινὸν Συλλαλητήριον, ἐγγνώσισαν ἐπὶ τῇ ἐνδοκίᾳ ταύτῃ καὶ τὰς περὶ αὐτὴν σκέψεις τοῦ ἐπὶ τῆς Πολιτικῆς τῆς Ἡπείρου αἰνέτες εἶναι καὶ ἡ ὅλη ὁλὸν τῶν ἡγεῶν στοιχεῶν τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ. Ὁ λόγος τοῦ κ. Βέλλη κατὰ τὸ Συλλαλητήριον καὶ τὸ ἐγκριθέν ψηφισμὰ εἶναι ἔργον ἰδίων τῶν καὶ τῆς ἐμμενείας τοῦ. Ὁ λόγος καὶ τὸ ψηφισμὰ τὰ λέγουσι ὅλα: «Ἀλήθεια εἰς παρελθόν! Οἱ Ἡπειρώται διὰ τὴν Ἡπείρον καὶ ὅχι διὰ τὰ Κόμματα». Ὑποθέτομεν ὅτι παρήλθε πλέον ὁ καιρὸς καθ' ὃν οἱ πολιτικοὶ Ἠγεῖται τῆς Ἡπείρου ἐγόητεον τὸν Κόσμον μετὰ τὰ ὡραία ῥήματα, καὶ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλουν καὶ τ' ἄλογα τῶν ὡς βουλευτῶν τῆς Ἡπείρου! Ἡ σημερινὴ Ἡπειρὸς δὲν εἶναι πλέον ἡ χθελή. Τὸ λέγει καὶ τὸ πιστοποιεῖ ὁ ἴδιος ἔδος τοῦ προχθεσινῶν Συλλαλητηρίου καὶ ὁ κ. Βέλλης! Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. Ε. ΒΕΛΛΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΧΘΕΣΙΝΟΝ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορίου καὶ Συλλόγου κ. Βέλλης, κατὰ τὸ προχθεσινὸν πανδήμου Συλλαλητήριον ἐξεφώνησεν, ὑπὸ τὰς ἐπιδοκμασίας τοῦ πληθους τὸ κατωθὶ δορυμνισμὸν κατηγορητήριον κατὰ τῆς Κρατικῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν Ἡπείρον:

Κύριοι,

Πιστάκις ἐξεδηλώθη δυσφορία τοῦ Ἡπειρωτικοῦ λαοῦ διὰ τὴν ἀστοργίαν τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος καὶ ὅλαι ἀνεξαιρέτως αἱ Κυβερνήσεις, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας καὶ ἐντεῦθεν ἐδείξαν πρὸς τὴν χώραν αὐτὴν ἡ ὁποία ἤρξινε καλυτέρας τύχης.

Δὲν ἔσχονεν ποτὲ τὴν ἀξίωσιν ἡμεῖς οἱ Ἡπειρώται νὰ τύχωμεν ἐξαιρετικῶν ἐνδιαφερόντων ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, μολονότι ἡ ἱστορία καὶ αἱ παραδόσεις μας καὶ αἱ πρὸς τὴν πατρίδα εἰς αἶμα καὶ εἰς χροῖμα θυσιάς μας

ἐπέβαλον εἰς τὸ Κράτος ἐξαιρετικὰς ἀπέναντί μας ὑποχρεώσεις, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀξίωσιν νὰ τύχωμεν μετὰ κοινῆς καὶ στοιχειώδους μερίδος τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων μερίμνης.

Δυστυχῶς ὁμως οὔτε τῆς στοιχειώδους μερίμνης εὐτύχουν ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας μέχρι τοῦδε. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπῆλθεν ἡ δυσφορία τοῦ Ἡπειρωτικοῦ λαοῦ, δυσφορία πλήρως δικαιολογημένη. Ἀλλ' ἡ δυσφορία αὕτη οὐδέποτε ἐξεδηλώθη ἐμπροσθέντος ἡ δυσφορία αὕτη ἐπείχε μέχρι τῶν τῶν στήθην μας χωρίς νὰ ἐκδηλωταί ὅπως ἐμπροσθα εἰς ἐλευθερούς λαούς, ἔχοντας ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἄλλων καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν συγχρόνων, Ἡ ὑπολαβάνουσα αὕτη δυσφορία τοῦ Ἡπειρωτικοῦ λα-

οῦ διὰ τὴν πλήρη ἐγκατάλειπν τῆς χώρας αὐτῆς εἰς τὴν τύχην τῆς δὲν ἐξεδηλοῦτο καταλλήλως μέχρι τοῦδε τὸ μὲν διότι ἡ Πατρις εἶχεν ἐμπλακῇ εἰς μεγάλους πολέμους καὶ ἦτο ἀπασχολημένη εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ὁμοίων ἀδελφῶν, τὸ δὲ διότι ἡ Ἡπειρος ἀνέμενε πάντοτε μετ' ἐλπίδων εἰς τὴν ἐξήλθωσιν κάποιου Κρατικοῦ ἐνδιαφερόντος μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Κράτους ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν περιστάσεων. Ἀλλ' αἱ προσδοκίαι αὗται ὑπῆξαν μάταιαι μετὰ τὸν ἐκτετατισμὸν τῶν πολέμων καὶ μετὰ τὴν εἰσόδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν σχετικὴν δραλότητά, ἡλπίσε καὶ ἡ Ἡπειρος ὅτι τὸ Κράτος θὰ ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ ἐπιδείξῃ κάποιον ἐνδιαφερόντην τοῦλάχιστον πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐπιδείξε καὶ πρὸς ἄλλας ἐπαρχίας. Δυστυχῶς ἡπατήθημεν καὶ ὁ ὄγκος τῆς ἐπιτεινόμενης ὁλονὲν δυσφορίας ἔγχευε τὸν φορολογούμενον λαὸν τῆς Ἡπείρου, τὸν στενεάζοντα ὑπὸ τὸ βά-

πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ἡ ὁποία, ὡς μὴ ὠφελεν, ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τὴν τύχην τῆς ἀνευ-

λεφθεῖαν αὐτὴν χώραν, τὴν φθίνουσαν διαρκῶς ὑπὸ τὸ βάρος στυγνῆς οἰκονομικῆς κρίσε-

τῆς ἀποφασισθείσης ἰδρύσεως τοιούτου Γ' τάξεως οὐδόλως ἐξυπηρετοῦνται αἱ στοιχειώδεις

